

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 340/2018
20.03.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Радивојевића, поднетом против правноснажне пресуде Првог основног суда у Београду К бр.1093/15 од 27.06.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1214/17 од 28.11.2017. године, у седници већа одржаној дана 20.03.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажне пресуде Првог основног суда у Београду К бр.1093/15 од 27.06.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1214/17 од 28.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К бр.1093/15 од 27.06.2017. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела преваре из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од три године, рачунајући од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело и осуђен је на новчану казну у износу од 40.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца, рачунајући од правноснажности пресуде а у смислу члана 51. став 2. ЗКП, окривљени је упозорен да уколико новчану казну на коју је осуђен не плати у напред наведеном року, суд ће исту заменити казном затвора тако да ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим што казна затвора не може бити дужа од шест месеци, а ако је изречена новчана казна у износу већем од 700.000,00 динара, казна затвора не може бити дужа од једне године, док је у смислу члана 51. став 3. КЗ, окривљени упозорен да уколико плати само део новчане казне суд ће остатак казне сразмерно заменити казном затвора, а ако осуђени исплати остатак новчане казне, извршење казне затвора ће се обуставити. Истом пресудом, на основу члана 258. ЗКП, окривљени АА је обавезан да оштећеној ББ на име прибављене имовинске користи –

имовинскоправног захтева исплати износ од 5.300 евра у динарској противвредности у року од једне године рачунајући од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења док је за преостали део имовинскоправног захтева оштећена упућена на парницу, док је у смислу члана 65. став 2. и члана 69. КЗ одређено да ће се казна која је окривљеном утврђена у условној осуди извршити ако окривљени у року од једне године не врати имовинску корист прибављену извршењем кривичног дела односно да ће се условна осуда опозвати. У смислу члана 262. ЗКП, окривљени АА је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1214/17 од 28.11.2017. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, па је пресуда Првог основног суда у Београду К бр.1093/15 од 27.06.2017. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Александар Радивојевић, због повреде закона у смислу одредбе члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, и то због битне повреде одредаба поступка и погрешне примене материјалног права а из образложења произлази да је исти поднет због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине, односно да исте преиначи и ослободи окривљеног оптужбе.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, па је нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП прописано је да због повреде овог закона (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4. и тачка 7) до 10. и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. ст.3. и 4. учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редован правни лек.

Како се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА који је поднет због повреде закона указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђеног чињенично стање, а како наведено не представља законске разлоге због којих би у смислу одредбе члана 485. став 4. окривљени преко свог браниоца могао поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног АА, оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.**